

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Štev. 5.

Izhaja po dvakrat na mesec, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá celo leto 3 gold., pol leta 1 gold. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313, kjer je tudi administracija.

 Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Razglas.

Ker slavno c. k. državno predsedništvo v zvezi s c. k. državnim pravdníštvom nikakor ne dovoli, da bi frčal „Mladi Brencelj“ po svetu, če oče ne vloží 1000 gold. varščine ali zastave za posebne potrebe c. k. pravnika, bo odslej „Brencelj“ sam frčal in sicer po dvakrat na mesec, a drugič tako debel kakor je danes, ker mu c. k. deželno predsedništvo ne more braniti, da se obleče in redi kakor hoče. Morda si do polovice leta izmisli kak način, po katerem se dá zvito c. kr. državno pravništvu preslepiti ali pa bo spustil svojega strica „Sršena“ po svetu, in ta bo dokaj hujši od njega. Cena ostane za zdaj taka, kakoršna se bere zgorej.

Ker s c. kr. državnim pravdníštvom ni dobro češnje jesti, se „Brencelj“ ne bo dalje puntal, če ne, se utegne c. kr. pravnik naročiti na vse iztise „Brenceljna“ in sicer tako, da bi ne plačal ne solda, kakor je njegova navada. To bi pa častitim naročnikom gotovo ne bilo všeč.

„Brencelj“.

Volilci ljubljanskega mesta!

Vsako leto mora izstopiti tretjina našega slavnega mestnega zbora, dasiravno bi ostala rada v odboru do sodnega dne.

Dasiravno so dela tega odbora pod pinjo g. dr. Supppana malokomu znana, vendar je treba, da izstopivše svetovalce volite in s tem pokažete, da jim ravno toliko zaupate, kakor do zdaj, da ste zadovoljni z njihovim spanjem in kljubovanjem slovenski stranki.

Volilci! Enkrat se je že zemlja zavrtila, odkar ste volili po mojem nasvetu. Menim, da se mi ne boste izneverili na poti do smeha in blamaže, na poti, po kateri hodi slepa udanost v načela vodjev nemčurske, liberaluške in gospôske stranke. Ne premišlujte, koga bi volili, to bi bila nezaupnica slavnemu našemu blatnovaškemu ministerstvu, katero misli za vse, govori, zabavlja za vse, in vsled velikega delovanja nima časa pečati se z mestnimi zadevami. Vsi glasujte kakor slepci za tiste, kateri se Vam bodo zašepetali na dan volitve na ušesa, kajti vsak od Vas ni zmožen presojevati sposobnosti izvoljenih, ktere Vam izbere konšt. blatnovaško ministerstvo.

Derite toraj na dan volitve vsi k volilni čepinji in volite dosedanje vrle svetovalce, da ostane mestno gospodarstvo v naših ustavovernih rokah, da ne pademo v slovenske zanjke, da nas ne požre huda pošast, slovenski duh.

Ne bom Vas dalje navduševal, ker vem, da ste vsi naše vere, da med Vami živi še tisti duh, kateri navdaja naš mestni odbor in mu je voditelj in buditelj pri vsem početju, da se niste našli še slovenske kuge, ktera se boji pruskega masla, da ste še ubogljivi in pokorni otroci matere nemčurke. Upirajmo in postavljajmo se na noge, dokler ni slovenskega sovražnika; kedar pridejo Slovenci k volitvi, takrat bomo bežali, kajti naš klic je: Le korajžo, dokler ni sovražnika! Podati se je še zmeraj čas.

Kedar mačke ni domá, se miškam dobro godí. To si zapomnite in volite vsi enoglasno tiste korenjake, ktere Vam bo priporočal „Tagblatt“ in oklice ljublj. magistrata; vsak je zlata vreden, temu Vam je porok

„Brencelj“,
predsednik volilnega odbora.

Ogled po svetu.

Nemci so steknili, kar so dolgo iskali, namreč cesarstvo; pruski kralj Viljem, kateri že postaja otročje natore, kakor vsak starec, se raduje nad svetlobo in zlatom cesarske krone, in se dopadljivo gleda v zrkalu, ker se mu ta krona neki prav dobro podá. — Bismark, njegov zvesti tovarš in svetovalec, si vsaki dan čese glavo in kamlja troje las, kateri so še ostanki človeške narave na njem. — Nemško ljudstvo pa kadí zmagovalca cesarja Viljema in mu hití pod peto. Svoboda na Pruskem in Nemškem sploh je taka, da si vsak sme misliti, kar hoče, in če tudi koga zašijejo ali vtaknejo v luknjo, mu še pusté zrak dihati. Do zdaj še niso nikogar obesili, če ga niso dobili, in zlasti s političnimi hudodelniki se prav prijazno ravná, dokler ne pridejo policiji v pest. Živega še niso nikogar snedli.

Na Francoskem je pomirje, to je stan, v katerem stoji vsak tam, kjer stoji, in sme le zabavljati, a streljati ne. Pariz se je podal in sicer, kakor se pravi, zaradi silne prošnje podgan; Bismark je sklenil, po sklepu miru iz Berolina, kjer je tih repastih živalic velika obilnost, prignati čede v Pariz na somenj in jih prodajati, da bo kaj „profitiral“, ker so v Parizu skoro do dobrega vse podavljene. — Vjeti Napoleon se drsa krog Kaselja, loví žabe in koplje polže; ker se mož ni nič naučil, si mora služiti kruh, kakor vé in zná; taka je, če se človek vsede na prestol in pozabi vse drugo! Francozi, katerim se je vnovič ponujal v službo kot cesar, so odbili ponudbo rekši, da je preveč zapravljiv in zahteva preveliko plačo za svojo lenobo. Tudi se prerad tepe in s tem spravi hišo ob veljavo in premoženje, ker bodo morali zdaj staremu Viljemu in Bismarku plačati 4 milijarde frankov za tobak in druge domače potrebe in mu prepustiti še Alzasijo in Lotringo, da bosta po nji kozolce prekucevala.

Na Španjskem je umrl general Prim nagloma, ker ni bil navajen, prenašati svinčene krogle, katere so mu Španjoli siloma skoz kožo v život porinili. Zdaj je tam kralj Amadej, Lah po rodu, kolikor znano, cepljen, krščen in sodnijsko še ne kaznovan, ker ni bil v Avstriji

ali Nemčiji. Kakor se sliši, je Bismark naročil pri njem veliko španjskih palic za podložnike nemškega cesarstva.

Žalosten nasledek velike vstopnine.

I.

Otrok stopi v pisarnico k nekem gospodu in prosi kaj v Boga imenu.

Gospod. Čigav si, fantek?

Deček. Kapličev.

Gospod. Kaj? Kapličev si, sin bogatega Kapliča, kateri ima tisoče v svojih blagajnicah?

Deček. Res je, oče so imeli pred pustom veliko bogastvo, a danes so berač.

Gospod. Ni verjetno! Kako se je to zgodilo, da so ob vse prišli?

Deček. Pustni večer so nas peljali v čitalnico in danes so berač.

II.

A. Kako je to, da je pri nemčurski stranki toliko bogatinov?

B. Ker pri društvenih veselicah ne plačujejo nikdar vstopnine.

III

Žalostna novica.

Več kupcev ljubljanskih je napovedalo konkurs in naznanilo, da niso v stanu plačevati. Tudi več hišnih posestnikov, trgovcev, rokodelcev je prišlo na kant, — ker so se vdeležili pustne veselice, katero je napravilo ljubljansko društvo „Sokol“ na pustni večer.

Jaka in Anka.

Žalostna povest za smeh.

(Dalje.)

„Spravi se, spravi k nji in skusi jo pregovoriti. Pa le skrivaj, saj veš, da bi Kolenčeku ne bilo prav. Kedar mi aro dá, bo pa suknja precej tvoja. Ná roko, obljubi mi, mož beseda.“

Jaka se popraska za ušesi, spusti gosto meglo dima iz ust in odgovori po kratkem premišljenji:

„Štefan, ne bo nič iz tega!“

„Zakaj bi ne bilo?“ vpraša Štefan zavzet.

„I no — ker — sej veš, da jaz nimam z babami rad opraviti.“

„Ej, saj ne grize! Menda te ne bo snedla!“

„Ne snedla bi me ne“, pravi Jaka in se praska za ušesi, „pa vendar je ne bom pregovarjal, da bi šla o Božiči k tebi; rajši obdrži suknjo, bo že še ktera za-me.“

„O, bo, bo“, pristavi Štefan nekako posmehljivo, „v kratkem boš dobil suknjo in sicer belo ali višnjevdkasto in siv plajšč.“

„Glej te no, kak vedež si! Kje si pa vendar zvedel to novico?“

„V Ljubljani, kjer se je govorilo, da bo po novi postavi vsak vojak, naj bo oženjen ali samec.“

Pri tej novici skoči Jaka kviško.

„Na, ta bi bila lepa!“ pravi. „Kdo ti jo je pa navtrel, Štefan?“

„Sosedov Jože, kateri v Ljubljani sedmo šolo študira, mi je bral iz „Novic“ in naš učitelj mi je to potrdil. Ta dva se menda ne bosta lagala, Jaka!“

Jaka gleda debelo, kakor zaboden vol. Že je bil popolnoma gotov, da mu ne bo treba več hoditi na „vizitirengo“, pri kateri je bil že dvakrat izvržen; gospodje so si nekaj zasepetali na uho, pa so ga izpustili.

Pristaviti moramo, da se je Jaka, kakor vsak kmetiški fant, vojaščine strašno bal, kar tekkel je pred belo suknjo, dasiravno mu poguma ni manjkalo. Toraj lahko vsak razume, da je bila ta novica Jaku strela iz jasnega neba.

„Dete šentaj“, pravi, ko Štefan noče nadaljevati, „bo pa treba pobegniti v hribe, da me ne bodo dobili. Ranjcega očeta — Bog jim daj mir in pokoj — so lovili še čez deset let in jih vendar niso vjeli. Saj poznam vse brloge in luknje, se bom že skrival.“

„Bosa je ta, Jaka“, ga zavrne Štefan. „Prej je to že še blo, ko ni bilo telegrafa in železnice. Zdaj pa, predno prideš iz hiše, že vedó na Dunaji, kje si, in še zajec ne teče tako hitro, da bi ga mašina ne vjela.“

„Saj je res, Štefan“, pravi Jaka žalosten, „tega nisem premislil. Telegrafu ne morem uiti in ne mara, da bi ga nalašč za mano v hribe naredili. Potem bi jih pa dobil kakih sto na nago ali bi moral še clo skoz „gasó“ teči, da bi mi s šibami krtačili kožo. — In če je res, kar praviš, da mora biti vsak vojak, bi moral sam iti med vojake; tam me bodo pa vstrelili, ker brez vojske letos ne bo, kakor je pravil stari gosar, kateri to pozna na

30 jogrom v Ljubljani.

Slavna gospôda!

Po „Brenceljnu“, na ktereга je naročen naš vratar, sem izvedel, da pri volitvi ljubljanskega župana mislite na-me, češ, da bi bil jaz najsposobniši naslednik gosp. dr. Suppana. Ne da bi si ne upal toliko storiti za mesto kakor on, ali da bi me bilo sram, biti Vaš načelnik, kajti bil sem na zemlji bivajoč, še v slabši družini; vendar bi ne mogel sprejeti volitve, dasiravno sem že nad stran-kama, in to zarad tega ne, ker se nočem pripraviti ob imé in se nisem nikdar šemil.

V nebesih med pustom 1871. leta.

Mokarjev Kajfež.

Prav je!

Ljubljanski župan je dal razglasiti prepoved, da pri pustnih veselicah šeme ali maske ne smejo imeti nikakoršne politične obleke in da bo pri vsaki veselici pazil mestni komisar, da se ta prepoved ne prestopi.

Dobro, gosp. Suppan! Le glejte, da se bo to povsod splovalo. Radovedni smo le zarad dvojnega:

1. Kakošen bo zbor mestnega odbora, če bo moral vsak odbornik odložiti politično ustavoverno ali liberalno masko, katero je dozdej nosil?

2. Kteri komisar bo pazil, da se gori omenjena zapoved v mestni zbornici na „rotovžu“ na tanko spolnuje, in kakošna kazen bo zadela odbornika, kateri si predrzne priti v ustavovorni ali liberaluški maski?

Srčno zahvalo

izrekam v svojem imenu in v imenu svojih častiteljev slavnemu društvu „Slovenija“, katero je sklenilo, da se slovenska stranka ne bo vdeležila volitve za ljubljanski mestni odbor, in mi s tem odvalilo velikansk kamen iz srca ter mi pomagalo, čeravno posredno, do zmage, ktera sicer ne bo sijajna, a vendar boljša, kakor sijajna zguba. Da povrnem to dobroto, obljubim, da bom jaz tisti čas, kedar bodo volili Slovenci, svoje volilce kar z bičem podil k volilni čepinji.

Nemčurski duh.

zvezdah. No, naj pa bo, saj človek živi le do smrti. Vse se mora poskusiti“.

„Ne obupaj, Jaka“, ga tolaži Štefan, „tudi v vojski ne zadene vsaka krogla in med vojaki se že tudi živi. Saj ti ne bo zmiraj tako dobro, kakor ti je zdaj“.

„Res da ne“, toži Jaka, „in jaz imam še prav slabe zobe, tako da ne bom mogel griziti cesarskega „komisa“. Kaj meniš, Štefan, bi ne bilo nobenega pripomočka, da bi se človek izrezal? Včasih se je kakošnemu doktorčku stisnil kak srebrnjak ali cekin v pest, pa je šlo, saj veš. Kako da bi dandanes to ne šlo?“

„O gre že, le poskusi, Jaka“, se mu posmehuje Štefan. „Kar stisni kakemu doktorčku nektere srebrnjake ali kak papirnat stotak v pest, boš videl, če bo šlo ali ne. Le poskusi!“

„Da bi ga imel, saj mi ni nič za-nj. Denar je vendar-le nekaj vreden. Zakaj nimam jaz vsaj sto goldinarjev!“

„No vidiš, Jaka, sva že na poti. Če mi spraviš Anko v hišo, ti bom dal namesto obljubljene suknje 50 krajcarjev ali pet srebrnih desetih. Do stotaka ti manjka jih le še 995, ktere boš počasi že dobil, če boš priden. Da človek le začne zidati, potem gré že. Kaj misliš, Jaka? Bo kaj z Anko?“

„Ej, nič ne bo, nič!“ se zadere Jaka in vstane. — „Rajše sem pa še stokrat v plavi suknji, kakor da bi me je Anka rešila, per moji veri. Zdrav ostani, Štefan, danes plačaš ti, bom pa drugikrat jaz“.

Tako pusti Štefana za mizo in hití proti domu, to se

Razglas.

Vsem prijateljem in znancem naznanjamo, da smo vsled dogodeb pri ministerstvu na Dunaji spremenili svoja imena, kakor sledi:

Korelj Dežman	se bo pisal	Koreljček Dežmanček.
Dr. Jožef Suppan	„ „	Jožko Županček.
Dr. Kaltenegger	„ „	Friccek Kalteneggerček.
Ertl	„ „	Ertlčiček.
Schönwetter	„ „	Šenpeterček.
Seidl	„ „	Frakeljček.
Brandstetter	„ „	Brandstetterček.
Lohninger	„ „	Lohningarček.

Na ta način morda dosežemo, česar želimo in česar ne najdemo na ustavni poti, namreč, da postanemo ministri.

Vsi zgorej omenjeni.

Trebenjčanom.

„Brencelj“ je izvedel, da Vam zadnji odpis gospodu Podboju ni bil po volji. Je li mogoče, da bolj čislate onega gospoda, kakor piške in kapune? Pa vsak ima svoj okus, latinec pravi: „de gustibus non est disputandum“. — „Brencelj“ Vam odkritosrčno pové, da bolj čisla piške in kapune, kakor gosp. Podboja. A to si zapomnite: gosp. Podboj je brez one perutnine to, kar riba brez vode; ako se Vi odpoveste piškam, se bo on odpovedal Vam, in tako ne boste dobili niti gosp. Podboja, niti ne boste imeli pišek. Zdaj pa volite!

V kavarni.

A. Nemški ustavovorni listi in ž njimi naši nemškutarji se zelo jezé zarad novega ministerstva, češ, da so čisto neznane osebe, ktere so poklicane v ministerstvo.

B. Menim, da bi bilo nemškutarjem bolj všeč, da bi bili tički kakor Kljun, Dežman, Kaltenegger, Seidl, Schönwetter, Brandstetter, Suppan itd. posedli ministerske stole, a ti jih menda nikdar ne bodo.

A. Zakaj ne? Saj so bolj znane osebe, kakor sedanji ministri.

B. Ravno zato ne bodo nikdar ministri, ker jih svet že predobro pozná.

reče, proti vasi, v kateri je ravno tisti čas gostoval. Vidi se mu, da je danes nekako ob dobro voljo, ker mu še tobak ne diši; zato vtakne pipo še le na pol izkadeno, v žep in jo maha širocih korakov za svojim nosom.

„Tega bi se še manjkalo, kakor nalašč“, jame potoma sam s sabo godrnjati, „da bi me nazadnje še pod čako spravili! Jaz sem za vojaščino, kakor zajec za boben ali pa svinja za sedlo. Pa ne bo drugače; saj je bil tudi Kobilarjev Janez ves švedrast, tako, da smo mu nagajali; potem je pa prišel pod leseno kučmo in zdaj je tak, kakor smreka. Morejo že nekaj tacega tam imeti, da človeka raztegne in vrvana ude, ali pa božčeka tako dolgo s palico božajo, da sam po sebi postane raven. No, da bi bil jaz kedaj vojak! Vse se mi je že sanjalo, celó, da sem bil gospod fajmošter, le to še ne, da bi bil vojak. Pa saj ni vse res, kar študentači iz mesta prinesó na kmete, da strašijo boječe fante. Bog vé, če ni to tudi strah za vrane! Gospod fajmošter bodo že bolj vedeli, jih bom šel danes teden po krščanskem nauku nalašč poprašat, da bom vedel, pri čem da sem“.

Nekoliko boljše volje po tej lastni tolažbi korači proti domu. Popoldan so se, kakor je bila, navada, zbrali možaki in starejši fantje na prostoru pred znamenjem, da so se razgovarjali o došlih novicah. Tudi Jaka je rad tje zahajal, ker ga je navadno tam dobil kako pipo. Včasih ga je kdo po tem še tudi na maselček v krmo sabo vzal.

Veči del možakov je že zbranih, ko pride Jaka.

„No, no, Jaka“, mu doní že od daleč na uho, „kaj boš pa ti, pešec ali konjik?“

(Dal. prih.)

Pogovor dveh Metličanov.

Lovro. Zakaj se je reklo gostilnici, ktera je zdaj prekršena v „národno“, prej „zu den goldenen Sternen“?

Marko. Zato, ker je nekdanj Dežman, pridši prav židane volje iz Radovice, tukaj zvezde gledal in so se mu zdele vse zlate.

Lovro. A vendar zakaj se drugi gostilnici pravi še zdaj: „zum Löwen“?

Marko. Menda zato, ker tje zahajajo „levi“ naše čitalnice.

„Brencelj“ na popotvanji.

Od doma.

Ljudi je sneg zapadel, tiči so deloma pobegnili iz naše dežele in razen „Brenceljna“ ni nobene muhe videti. Kaj bo počel sam v zimski puščavi, čeravno domá za pečjo? Strašno se dolgočasi, ne vé, kaj bi storil, ali bi se vjel v nastavljene mu mreže in tako brž poginil, ali pa bi pobegnil iz dežele, kjer so njegovemu sinu prepovedali, ganiti se od doma.

Splošno je slišal že mnogo pritožeb, da preveč domá tiči in se za zunanje zadeve in mrčese premalo zmeni, kar je skoro res. Tudi mu utegne biti popotovanje po svetu koristno, morda bi ohladil celó jezo, ktera ga je zgrabila vsled ukaza c. k. deželnega predsedništva, da naj se ne podstopi, mladiča poslati med svet, če ne plača 1000 gold.

Vrh tega se po svetu ravno zdaj mnogo izvé in vidi, kar se ne vidi vsake kvatre; zlasti na borišči pri Parizu je mnogo zanimivega, kar bi bilo vredno, da bi človek — ne „Brencelj“, hočem reči — ogledal in potem doma pripovedoval.

Napravi se tedaj na pot, vzame torbico in se nameni naravnost na Francosko, proti Parizu. Ker mu ni treba ne poti, ne železnice — kajti on frčí po zraku — so priprave kmalu gotove; „Rešpehtarjova kuharica“ prevzame gospodinjstvo, in „Brencelj“ odfrčí proti Parizu.

Hud mraz je, ljudém na zemlji škripljejo čevlji po zmrznjenih cestah, vsak je zavito od nosa v kožuhovino ali v drugo gorko tvarino. Po zraku divjajo hudi vetri, zlasti od Pruskega sem brije hud sever, tako da „Brenceljnu“ jamejo peroti zmrzovati. Tudi ga zanese ta veter nekoliko od pota, tako, da ne vé prav, kje je. Da bi se ne zgubil in ne zašel v čisto tuje kraje, se spusti na zemljo, kjer pride v veliko mesto. To mu je nekoliko neznano, in ko se ozira po komu, da bi ga vprašal, kje da je, kaj menite, koga zagleda? Nikogar družega, kakor Ceneta, Kljunovega Ceneta. Tudi ta mož, ves v kožuhovini zavito, da se je videl le kljun — nos, hočem reči — iz nje, ga hitro spozná.

„O servus, Brencelj“, ga nagovori, „kako je? Se že nekaj časa nisva videla“.

„Res ne“, odgovori „Brencelj“, „pa ravno kakor nalašč, da na-te naletim, Cene; zdaj vem, da sem na Dunaji. No, kako je, Cene? Mene prav zeló zebe, pelji ali nesi me v kako gostilnico, jaz sem lačen, da se mi že pajčevine delajo po trebuhu. Dovolj, da se ti vsedem med kožuhovino, ker sem skoro na pol zmrznjen“.

Cene je ves vesel, da vidi starega prijatelja; nese ga v najboljšo gostilnico, kamor zahajajo veljaki njegove baže. Ko se vsedeta k mizi, prične Cene:

„Tu sem zahajajo le ljudje s 4000 gold. letne plače in moje baže in vere. Menim, da ti bo prav, kaj?“

„I no mora biti. Saj me nihče ne pozná, čemu bi se sramoval?“

„Boš morda dalje časa tukaj ostal?“

„Ne mislim. Marveč precej po kosilu odrinem, da pri letim do noči še do francoske meje, če bo mogoče“.

„Če se pelješ po železnici, ti bom dal listek, s katerim sem se jaz brez plače vozil na deželne zборе v Ljubljano“.

„Lepa hvala, Cene! Saj veš, da meni tega ni treba“.

„Res je, sem pozabil. Kaj je novega v Ljubljani? Kaj počenja Korelj?“

„No veš, Cene, saj ne bo dolgo trpelo, da se vrnem nazaj. Memo gredé se bom pa pri tebi oglasil, da se bova kaj zmenila. Danes nimam časa, se mi mudí, da še dobim starega Viljema pred Parizom. Rad bi ga poznal“.

„Hm! Prav prijeten in ljubeznjiv človek. Pozdravi mi tudi Bismarka in reci, da ostane pri tem, kar sva se zmenila. Bo že razumel“.

Na to se „Brencelj“ pogret in nasiten poslovi, obljubi Cenetu, da se bo, nazaj leté, pri njem oglasil, in se vzdigne kviško. Zrak je nekoliko gorkejši, vetrovi so malo ponehali in tako popotovanje ni ravno neprijetno. Kedar je truden in hoče počiti, se vsede na kak pruski ali bavarski vlak in se pelje v „kotrobant“. Pod njim je vse ledeno, visok sneg pokriva hribe in doline in iz dimnikov se valé na nekterih krajih megla dima. Pri velikih mestih se valé iz nekterih dimnikov take megle, da „Brencelj“ radoveden vpraša nekega vrabca, kterelega sreča, kaj da se tu dela.

„No, še tega ne veš?“ odgovori vrabec. „Tukaj so tiskarnice nemških listov, kateri, kakor ti bo morda znano, lažejo, da se kar kadí“.

„Brencelj“ se zahvali za pojasnilo in frčí dalje.

V nevarnosti.

Že se bliža noč, mraz vedno huje pritiska in iz globočine gori molé svitile pruske čelade kakor v tla vsajeni ledeni curki. Za „Brenceljna“ ni bilo varno, kar kjer si bodi, sestí na zemljo, kajti morda bi ga Prusi vjeli kot ogleduha ali vsaj sumljivo muho in potem bi bilo po njem.

Lačen, truden in zmrznjen pa je moral vendar-le kje na gorkem iskati prenočevališča, tedaj se spusti na zemljo ravno pred gostilnico, ker mu je vinsko in pivsko kazalo migalo in dišalo že od daleč. Vsede se tedaj na okno, da bi ogledal, če so Prusi v sobi ali ne, in ko ne vidi nikogar družega, kakor nekega lačnega pisarja za časnike za mizo, zleze skozi ključavnico notri in se vsede za mizo tik pisarja.

Ta popisuje ves zamišljen menda ravno zadnjo vojsko in ne zapazi brž muhe; ko se mu pa prav pod nos vsede, mahne po nji, da bi jo bil kmalu ubil.

„Oho prijatelj“, se oglasi „Brencelj“, „ne ubijaj stvari svoje vrste. Jaz sem ti v rodu, kajti ti si perotnina, jaz pa tudi letajoča stvar; vrh tega pikava oba s peresom“.

Ves začuden se ozre pisar za govoreči muhi.

„Glej no“, pravi, „kdo bi bil mislil, da se o tem času nahajajo še muhe! Tudi to zanimivo prikazen morem poročati svojemu listu“.

„Vi ste toraj dopisnik kakega nemškega lista?“

„Sem in dopisujem v „Neue freie Presse“.“

„Toraj ste tudi Prus po mislih ali vsaj Žid po rodu?“

„Oboje“.

„Fej Vas bodi! Da si le upate še po dnevi med svet“.

„Mar zabavljaš, prekleti mrčes? Si ti mar francoske vere?“

„Bolj kakor pruske“.

„Tedaj si prišel ogledovat, si vohun ali ogleduh? Le čakaj no, ti bom eno zagodel“.

S temi besedami vrže črnilo po muhi in jej zmoči perotnice, da se ne more vzdigniti. Skoro ob onem vstopijo trije pruski vojaki in dopisun jim reče:

„Ravno prav ste prišli! Glejte, kako so že Francozi zviti! V muhe se spremené in se splazijo v naše šotore ter vohajo in ogledujejo. Tu je tak potepuh, kterelega sem s svojim črnitom tako omamil, da ne more uiti. Kar zgrabite ga in na vislice ž njim ali pa ga vstrelite“.

Komaj pruski vojaki to zaslišijo, kar pokličejo še

deset mož in ti vjamejo „Brenceljna“. Revez je po črnilu ves moker, perotnici mu visite kakor mokri cunji po životu, tedaj si ne more nič pomagati.

„Ta bo lepa“, si misli, „če me obesijo ali celó vstrelijo! Šentaj, stvar je presneto slaba“.

„Veste kaj“, se oglasi načelnik vojakov, „boljši je, če ga vtaknemo v našo obleko in peljemo v bitvo. Je vendar-le eden več“.

„Res je taka“, pritrldijo drugi, „oblecimo ga!“

Brž ga zgrabijo in oblečejo v prusko suknjo, mu nasade prusko čelado na glavo in mu dajo puško v roko. Potem ga obstopijo, načelnik veli: „Marsch“ in „Brencelj“ korači srednji med dvema možema lačen in žejen. Vrh tega ga še strašno zebe, ker je ves moker. Rad bi bil všel, pa kako? Pri mrazu se mu per-

otnici nočete posušiti, ne spravi ju kviško, če bi se na glavo postavil.

„Zdaj pa imaš“, si misli. „Francoska krogla ne bo prašala, si li Slovenec ali nemškutar, in nazadnje bom ubit, da sam ne bom vedel, zakaj. Mar bi bil ostal domá, kjer bi prišel k večem na Zabjek, a ostal bi živ. Tukaj še ričeta ni. Presneta rajtenga!“

Vse žalovanje nič ne pomaga, Prusi ga poganjajo in tako pridejo do šotorá, ko je bila že trda noč. Načelnik se oglasi pri generalu in mu predstavi svojega vjetnika.

„Ej, hencej no“, pravi ta, „le deset Vas je bilo in ste vjeli tako muho. Ne hvali se zastoj naša pogumnost. Bom brž telegrafiral v Berolin in kralju Viljemu. Red je Vam in meni gotov. Za nocoj mi zaprite vjetnika v poseben prostor, a pazite, da Vam ne uide. Jutro gremo v boj, on bo stal v prvi vrsti“.

Res zapró „Brenceljna“ v temno, ozko in mrzlo čum nato, kjer so miši že vse oglodale, tako da ni trohice za njegov želodec. Tedaj se ves truden zavije v svoj pruski plajšč, zleze v cevko svoje puške in kmalu zaspi. Ko se na jutro zbudi, je solnce že visoko na nebu, in ko zleze na rob puškine cevke, vidi, da jo ima že drug vojak na rami. Ob enem čuti, da ste se mu peroti posušile.

„Zdaj me pa pišite vsi v uh“, si misli, razpne perotnici in se vzdigne kviško; Prusi, kateri so ga že povsod iskali, ga zapazijo in več kot sto pušek meri na-nj in ravno toliko krogel mu brenči memo ušes, a ne zadene ga nobena.

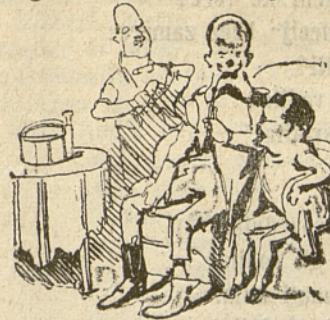
Hitro jim zgine izpred oči in zdaj ko je v nevarnosti, še le čuti silno lakoto. Da bi jo potolažil, se spusti

na zemljo, kjer so ležali pruski voli, in tam se napije njihove krvi. Nič prav ga ne veseli, zaiti zopet med Pruse, a vendar kralja bi bil na vso moč rad videl. Tedaj se nameri naravnost proti Vrzelji, kjer sta bivala kralj Viljem in njegov strežaj Bismark.

Pri Viljemu.

Vrzelj je blizo Pariza, tedaj ne more zgrešiti pota. Okoli dvanajste ure zagleda res pruske rajde, katere obdajajo in oblegajo Pariz, in na levi Vrzelj. Pred kraljevim stanovanjem je mnogo straž, katere ne pusté nikogar k Viljemu, kateri jim ni znan. Toraj se „Brencelj“ vsede na oknc in čaka, da bi ga kdo odprl, a nihče se ne prikaže. Še le čez uro zapazi, da gré nek general v sobo, brž se mu vsede na svitlo čelado in tako pride do kralja. Stari Viljem je ravno pri zajutru — ker velika go-

spôda še le na večer kosi; — pred njim na mizi stoji krona, v kateri si je ravno kisla jetra skuhal; zdaj kadí po zajutruku pipo tobaka, Bismark mu pa snaži čevclj s krtačo, katerega so mu bili Francozi nekoliko oškropili s krogli. Vidi se, da je Viljemov strežaj.

Ko stari Viljem zagleda „Brenceljna“, brž vstane in mu pomoli roko.

„No, no“, pravi, „me prav veseli, da si prišel tudi ti me obiskat. Bismark je rekel, da te ne bo, pa si vendar-le prišel. Vsedi se k meni, da boš kaj povedal!“

„O prav rad, presvitli kralj“, pravi „Brencelj“ in se vsede.

„Ne, ne kralj“, se nasmeje Viljem, „sem že cesar. Človek si pomaga, kakor vé in zná. Prej sem kadil navadni tobak po 28 kr. funt, zdaj pa že kadim boljšega. Ljubi moj „Brencelj“, bo že, bo že“.

„Veš, Viljem, stari pajdaš, ljudje te po svetu grajajo, češ, da si nekoliko preveč neusmiljen, da moriš brez potrebe in prelivaš tudi nedolžno kri. To ni lepo!“

„O, ljudje so mi nevošljivi, zato me obrekujejo, verjemi to. Nikogar še nisem dal vstreliti, če ga nisem poprej imel. Tudi se Francozi, katere vstrelimo, ne pojedó, timveč prepuščajo živalim ali pa pokopavajo“.

„Pravijo, da streljaš v Pariz in ga misliš razrušiti“.

„Kako napačno sodijo ljudje! Iz gole blagodušnosti mečemo Francozom krogle v Pariz, ker smo izvedeli, da jim te tvarine primanjkuje. Kar pa vjamemo vojakov, jih ne pečemo in ne deremo, timveč jih zapremo po naših trdnjavah, da se malo izstradajo“.

„Zakaj pa sploh oblegaš Pariz, ker si že Napoleona vjel? Nisi rekel, da se ne bojuješ z ljudstvom, timveč le z Napoleonom?“

„To sem res rekel, pa kdo dandanes besedo drži ali pové, kar misli? Kaj ne, Bismark? — Da se s francoskim narodom bojujem, tega nisem kriv jaz, timveč francoski narod sam, kateri me ne pusti v Pariz in mi ne dá prostovoljno svoje dežele. Meni ni za francoski narod nič, ne maram za njega. Da bi dobil deželo, bi zapodil Francoze in jo naselil s svojimi vojaki. Ker so pa svojeglavni, ne morem drugače“.

„Zakaj si pa ti v starih letih še segel po cesarski kroni?“

„To je stara slabost! Čim starejši postaja človek, tim otročejši je. Cesarska krona se lepo sveti in kakor Bismark pravi, se mi tudi dobro podá. Zakaj bi je ne vzal, če me veseli in če jo plačajo Francozi?“

„Prav imaš, Bilje, veseli me, da si še zdrav. Jaz bi danes še rad videl Pariz; imaš koga, da bi mi pot pokazal?“

„Ravno poskušajo veliki top. Naj te Bismark pelje k njem, tam se vsedi na kroglo in ta te bo nesla naravnost v Pariz. Na kosilo bi te povabil, pa saj veš, da reveži slabo jedó. Se pa nazaj gredé pri meni oglasi, imam prav dobro žganje, katerega so meni na čast krstili „cesarski brinjevec“. Ga bova pa potegnila en maselček“.

„Že dobro, Bilje, gotovo pridem. Zdrav ostani!“

„Brencelj“ se priporoči in odide, Bismark za njim, kateri mu kaže pot do vélikega topa. Potoma izroči pozdrav od Ceneta.

„A, kaj še živi ta tič“, se nasmeje Bismark. „Škoda za njega! Meni se je vedno zdel za kaj višega vstvarjen. Bo že, bo že, saj še ni ravno prestar. Pozdravi mi ga!“

Po tem pogovoru koračita dalje proti pruskim baterijam. Ko tje dospeta, stisne „Brencelj“ svojemu spremeljevalcu groš v pest, se vsede na kroglo, ktera ravno letí iz topa in v treh sekundah je ž njo vred v Parizu.

(Dalje prihodnjič.)

Al' bo kaj?

Ministre nove smo dobili,
Ki niso vsaj nemčurske vere;
Zdaj praša „Brencelj“ brez zamere:
„Koga se boste li lotili?
Al' stara Vas bo pot vodila,
Ustava Vam kot luč svetila?“
Al' bo kaj?

Grof Hohenwart je prvosednik,
Dežela Kranjska ga rodila;
Sloven'ja mu je mati mila.
Bo li nemčurjem voljin čednik?
Se za nemčurje bo poganjal,
Slovensko majko mar preganjal?
Al' bo kaj?

Habietinek, sodnijsk minister,
Bo li trpel sedanjo stanje?
Bo li pregnal sedanjo spanje?
Ima zato um dosti bister?
Slovenski jezik se bo mili
Še dalje vklanjal nemški sili?
Al' bo kaj?

Tud' Jireček, možak iz Čehov,
Pri nauku mnogo ima dela;
Bo ostra šiba dobro pela,
Še dosti pri nauku grehov.
Priporočim za zdaj mu to-le:
Slovensk naj jezik spravi v šole.
Al' bo kaj?

In Schöffle, ki prevzel kupčije
Je vodstvo, zdaj posebno drago,
Deželi polnil bo besago,
Odpravil denarne sleparije?
Bo goljufiji vel'ke vrste
On gledal na predrzne prste?
Al' bo kaj?

Bo Scholl vojaške se zadeve
Prijel z močjo in z bistrim umom,
Opravil več in z manjšim šumom?
Al' bomo mar ostali reve?
Se boljši bo gospodarilo
In manj denarja potratilo?
Al' bo kaj?

Al' smemo upati, da časi
Nam boljši bodo nastopili?
Nam dnevi lepši zasvetili?
Ze up se ta nam skor oglasi:
Da nam bo zdaj „Sloven'ja“ mila
Na Dunaji se dovolila.
Al' bo kaj?

Svet se že trese!

Novo ministerstvo se je, kakor je znano, sestavilo brez dovoljenja ljublj. konšt. društva, in kar je še bolj predrzno, to društvo se še prašalo ni zarad misli. Kar pa preseže vso predrznost in kaže, da svet še ni zrel in nikakor vreden, da živijo ljudje na njem, kakoršen je na priliko naš Dežman, naš dr. Suppan, naš Kaltenegger itd., je to, da niti eden teh veljakov ni postal minister.

Tako preziranje in zasramovanje je izbudilo pravično jezo našega ustavovernega konšt. društva; da si reši oskrnjeno čast, ne more drugače, kakor da skliče zbor in razlije svojo jezo po novem ministerstvu v sledečih razgovorih:

1. Društvo sklene velikansk protest, da ne more spoznati ministerstva za pravo, in sicer iz sledečih vzrokov:
 - a) ker se je sestavilo brez dovoljenja društva in ker niti eden društvenikov ni postal minister;
 - b) ker novi ministri niso nemčurji in renegati in ne iz šole gospoda Giskre, kateri je edini pravi prerok v Avstriji;
 - c) ker sta ministra Habietinek in Jireček Slovana, kar kaže že pisava njunih imen.
2. Društvo bi potrdilo le ministerstvo iz svoje srede, ako bi se glasilo: „Dežmanček = Suppanek = Kalteneggerček“.
3. Naj se sedanje ministerstvo zopet odstavi in izbere novo, a ne drugod, kakor v konšt. zboru. Zarad tega naj se predsednik tega zbora pooblasti, da sestavi najnovejše ministerstvo.

4. Mir s Francozi ni veljaven, ako se sklene brez dovoljenja konšt. društva, katero zahteva polovico vojskinih stroškov, ktere morajo plačati Francozi.

Z ozirom na to naznanilo se vabijo društveniki k tej važni seji s pristavkom, da se mora vsak ošemeti (maskirati), kajti kdor bi ne bil ošemljen, tistemu bi se branil vstop k zboru.

Pogovori.

Jože. Reklo se je, da bo „Sokolova“ maškerada v čitalnici zadnja pustna veselica.

Jaka. I, kaj ni bila?

Jože. Se vé da ne! Nisi bral ali čul, da ima še konšt. društvo občni zbor?

* *

Tine. Koga boš volil pri ljublj. mestnih volitvah?

Tone. Sedanje ude mestnega odbora.

Tine. Zakaj neki? Saj ti niso nič storili!

Tone. Prav zato jih bom volil, ker dozdam še niso nič storili.

* *

Jaka. Slava, živijo! Sedajni predsednik ministerstva grof Hohenwart je Kranjec po rodu! Zdaj smo pa že na konji.

Tine. Ne vriskaj prezgodaj! Dežman je tudi Kranjec.

* *

Tone. „Tagblatt“ je nedavno rekel, da zdravniku norcev ni potreba znati slovenščine.

Jože. „Tagblatt“ bo že vedel, katerih ljudi je največ v norišnici.

V šoli.

I.

Učitelj. Danes ste bili pridni, otroci, Vam bom pa dal nektere zastavice, da jih boste uganili. Toraj poslušajte. „Šviga, švaga čez dva praga“, kaj je to? Kdo vé? — Nihče? Vam bom pomagal. Je hiš...“

Nace. Jaz vem!

Učitelj. Dobro, Nace, le povej!

„Brencelj“.

Nace. Je hišen gospodar v Ljubljani, kateri zahaja v čitalnico in kazino.

II.

Učitelj. Zdaj je na levi, zdaj na desni, pa ima vendar ravno pot. Kaj je to?

Tone. Naš gospod učitelj, kedar gredo zvečer iz „oštarije“.

Nace. O ne! Tisti, kdor pri mestnih volitvah voli nemškutarje.

Silna prošnja.

Ker se ne vé dobro, kdo je skladatelj in zložitelj lepe izvirne pesmi:

„Prišli so, prišli so naš gnadljivi firšt,
B'mo jedli klobase, viršt', viršt',

in beseda leti na izvrstna in slavnoznana učitelja gospoda Dolenev v Mengšu in Demšar v Senožečah, ktera sta vsled svojih nemških vednosti posebno zmožna za tako skladbo in cvet nemčurske kulture na Slovenskem, se prosi vsak, kdor o tem kaj vé, da nam naznani imé pravega skladatelja, kterega čaka lepo darilo. Toliko kaže že pesem sama, da se je skovala na čast kakega kneza, morda celo na čast knezoškofa, ko je na pr. prišel otroke birmat.

Oglasita se gosp. Dolenev in Demšar, da se ne bo kdo drug kinčal z vajnimi peresi.

Prizor iz igre „Lumpaci-Vagabund“.

Osebe:

Sveder, mizar — gospod dr. Kaltenegger.

Kneftra, čevljar — „Malič.

Klobčič, krojač — „Dežman.

(Pred mostom tik po volitvah.)

Sveder (pride s culico glasov). Ves truden sem. Petdeset volilcev sem že danes prignal k volitvi, drugih petdeset sem dal pripeljati in še komaj dosti glasov! Ljubljana je res neprijazno mesto. Zakaj je Ljubljana neprijazno mesto? Zato, ker moram siliti volilce, da me volijo, mesto, da bi volilci mene siliili, da bi volitev sprejel. Ljubljana še ni dosti olikana. Zakaj Ljubljana še ni dosti olikana? Ker ima preveč Slovencev in premalo c. kr. finančnih prokuratorjev. Taka je! (Se nasloni na svojo plačilno pölo.)

Kneftra (pride razcapan težkih nog). Primaruha! Volitev ni kar kakor raca ali kapun. To je delo! Po vsem mestu mora človek vlačiti volilce iz postelje, da nabere zadosti glasov. To ni za-me! Rajše ga pijem po deset bokalov na dan, kakor da bi se dal še enkrat voliti. Če se ga človek tudi malo naleze, pa ne vé nihče za to, če pa pade pri volitvi skoz rešeto, se mu pa vse mesto smeje. Ne boš več, Jaka! (Se vsede na besago jabelk, ktere si je naročil za razstavo kot lastni pridelek iz Gradca.)

Klobčič (pride zeló zanemarjen v obleki in na koži). Aló, zmiraj vesel, vesel, dokler me bo le eden volil. Kdor nemškutarje rad ima, Ljubljana mu jih dá; nekaj let že plešem Ljubljančanom po glavah in jih vodim za nos, pa še nisem truden, še jih bom vodil, še jim bom plesal po glavah. (Zagleda Svedra in Kneftra.) Kaj pa delata ta mozička? Sta mar trudna po volitvi?

Kneftra. Jaz sem, Klobčič, pustite me drugič pri miru in polnih sodih, to mi je ljubše, kakor prazen magistrat.

Sveder. Jaz sem pa zaljubljen, Klobčič, strašno zaljubljen.

Klobčič. Revež! Vem, da si že davno zaljubljen v ministerstvo. Ko so Čehi in Slovenci vrgli dléto po ustavi, si ga ti vjel s svojo zaupnico. Kot plačo si pričakoval ministerstvo, pa nimaš ga še. Vem ceniti tvojo žalost.

Kneftra. Sveder, jaz bi ti nekaj svetoval.

Sveder. Govori!

Kneftra. Glej, da postaneš minister, potem ti bom prodal svojo hišo.

Sveder. Bog daj in avstrijska ustava! Zdaj sem še le ubog mesten svetovalec, še v državni zbor me nočejo. Zaudal si bom, ako ne dosežem, česar si želim.

Klobčič. Veste, kako pridemo najprej v ministerstvo? Prisezimo si tukaj, da, kdor bo najprej minister, bo potegn timeriša za sabo. (Vsi prisežejo.) Dobro, brata! Zdaj pa le urno na „rotovž“, na politično naše prenočevališče! Da bodo ljudje bolj strmeli, pa eno zakrožimo. (Vsi pojó.)

Na „rotovž“ urno se podajmo,

Tam svojo srečo poskušajmo.

Tam davke mestne poberimo,

A za mesto prav nič ne storimo.

Kar prifehramo,

Vse zažehtamo,

In če gre denar,

Nič nam za-nj ni mar.

Na Slovence kdo se bo oziral,

Tam na rotovž' smo gospodje mi.

(Pevši odidejo.)

Grobni napisi.

Nevošljivcu.

Tukaj leži, ki nikdar privošil nikomur ničesar,
Vidi soseda umret', brž mu gre jamo prevzet.

Napihnjencu.

Mislil si zmir, da nihče te v slavi ne bode prekosal,
Pride pa smrt, ti s kosó hitro život prekosal.

„Kranjcu“.

Nikdar slovenskega kaj na sebi ni hotel trpeti,
Čuda, da zdaj tu trpi zemljo slovensko na seb'.

Nemčurskemu dopisunu.

Blato si metal ti rad po narodu vedno slovenskem,
Kopal si jamo mu rad, vlegel pa sam si se v njo.

Renegatu.

Narodnost zatajeval si vedno, se pačil le nemški,
Volil nemčurje si le, grob pa slovensk si si zbral.

Kljubovalcu.

Nikdar nikomur ta mož pritrdil ni v svojem življenji,
Kak, da se smrti podal, voljno se vlegel v ta grob?

Opomba.

Za to, kar se bo v naznanjenem zboru ljubljanskega konšt. društva govorilo, nisem odgovorna jaz, kar tukaj očitno razglasim, da bi me pozneje ljudje ne obrekovali.

Človeška pamet.

Poziv!

Sestre! Konšt. društvo v Ljubljani bo imelo te dni velik občén zbor. Snidite se v obilnem številu, da bomo pri vsakem sklepu spodobno kašljale.

Odbor ljublj. uši.

Slovstvo.

Juri. Veš, Marka, kaj pomeni beseda „proračun“?

Marka. Beseda „proračun“ je sestavljena iz besed „prav“ in „račun“.

Juri. Aha, že vem, tedaj se rabi tam, kjer se le malokrat prav račun.

Tolažba.

Boštjan. Miha, moj sin ne naredi ne enega računa prav, ne vem, kaj bi počel z njim.

Miha. Vesel bodi, tvoj sin ima poklic za delegacijo.

Boštjan. Za delegacijo? Kako to?

Miha. Nisi mar slišal, da so se v delegaciji v Pešti pri računstvu zmotili za tri milijone?

Preklic.

„Slov. Narod“ je prinesel iz ložke doline novico, da se tam snuje slovenska čitalnica. To je res, a resnica ni, da jo snuje neki odbor, marveč jaz sem tisti, koji spravlja čitalnico v Ložu že več časa na noge, jaz in nihče drugi.

Juri Križaj,

župnik v Starem trgu pri Ložu.

Dober svet.

Politično narodno društvo „Slovenija“ je sklenilo vložiti novemu ministerstvu prošnjo za pomiloščenje obsojenih Janččanov, kteri že vsi sedé po luknjah razen tistih, ki so že dosedeli.

Kedaj bo pa konšt. društvo vložilo prošnjo za pomiloščenje po občnem mnenji obsojenih turnarjev? Se mu mar ne smilijo ali pa morda društvo misli, da niso vredni pomiloščenja, tedaj se ga tudi ni nadjati? Naj vsaj poskusi, pomiloščenje doleti včasih tudi nevedne, milost se deli sploh le velikim grešnikom. Na noge tedaj, konšt. društvo, čemu čakaš?

Bolna Avstrija.

Sosedinja Slovenka. Za božjo voljo, gospá, kaj ti krtova dežela tako diši, da si hočete vedno le napravljati hrastovi čaj? Nisi mar še spoznala, da ti po želodovi vodi prihaja vedno huje?

Bolnica. Me že zopet nadleguješ s svojim lipovim čajem, kteri se mi zelo študi. Ta-le starka pozná vsako bolezen po lastni skušnji in zdravi vsacega s hrastovim čajem. Poglej, kako je ozdravila Francoze!

Sosedinja Slovenka. In tebe pri Sadovi. Le poslušaj in ubogaj jo, ti kmalu ne bo več zdravnika.

Sosedinja Nemka. Zdaj mi že vsako otroče v škodo zahaja. Verjemite mi, visoka gospá, hrastovi čaj je za Vas najboljši.

Spodtekljivo.

A. Skušnja učí, da je navadno tisti, kteri je v mladih letih slab dijak, pozneje jako izvrsten in prebrisan uradnik in se dá posebno dobro rabiti. Nasprotno pa so najboljši dijaki pozneje slabi uradniki in skoro za nobeno rabo.

B. Na ta način so bili vsi dozdanji avstrijski ministri v šoli vrlo pridni dijaki.

Uradnišk pogovor.

Priskač. Šentaj, slaba bo, Praskač! Habietinek nam bo gledal na prste in ne skoz prste, kakor se je do zdaj godilo. Morda bomo morali res slovenski uradovati.

Praskač. Ne bodi aboten! Slovenski uradovati! Vlada še za kmečko ljudstvo nima šol, kako bo snovala slovenske šole za c. kr. uradnike, kterih bi moral skoro vsak začeti z ABC!

„Brencelj“ piše:

Gosp. F. S. v M.: Ako bi natisnil vse spise, kteri mi dohajajo iz Vašega kraja, bi bil okrajni list za Vašo okolico. Ne zamerite, da Vaš dopis vržem v peč, ker ga še sam ne razumem in ker so meje razžaljenja časti jako ozke. Vrh tega bi množici mojih bralcev ne bil jasen.

Gosp. B. R. v T.: Žalibog, da je še tudi drugod nekaj dr. Kraussov, ktere moram izročiti sodnji, čeravno me srce boli. Ne morem drugače.

Gosp. J. P. v K.: Menite?! „Brencelj“ ima mnogo več naročnikov od „Tagblatta“ — slava slovenskemu ljudstvu — in če mislite, da se boji Vaših napadov, pa poskusite. Morda bo „Tagblatt“, kteri ima dan na dan dosti gnjusobe v svojih prostorih, našel tudi nekaj vrstic za Vas; za plačo bo pa gotovo natisnil Vaš žolč, kajti za denar taki listi vse storé. — „Brencelj“ se vam bo pa vendar-le posmehoval, in če boste sitni, tudi njegovi bralci.

Gosp. P. na P.: Kaj so tudi pri Vas taki tiči? Če ste jezni, vsedite se na „špičast“ kol in pomagano vam bo prej, kakor če tožite mene. Le poskusite!

Gospod Anonymus v C.: Koga menite s priimkom „lažnjivi list“, mene ali „Tagblatt“? Pojasnite, potem mogoče.

Dva naznanila.

Vabilo.

K turnarski pustni veselici in k veselici tukajšnjega društva „Feuerwehr“ vabimo vse ude in deželniške.

„Gut heul! Gut schleich!“

Odbor.

Posilna dražba.

Prihodnji teden se bo po Janječah in okolici prodajalo premakljivo in nepremakljivo blago prebivalcev, kteri so bili zarad pretepa s turnarji obsojeni in so deloma še zdaj zaprti, da se poplačajo stroški sodnjske preiskave in kazni.

C. k. okrajna sodnija v Litiji.

 Današnja številka je tiskana na celi pólí in ima 8 strani, in veljá 15 kr. — Prihodnji „Brencelj“ prifrčí 10. marca.